

Những Ngày Cuối Cùng Ở Ban Mê Thuột

Võ Như Quốc

Rạng sáng ngày 10 Tháng Ba, đạn pháo bắt đầu nổ. Trong phòng, một vài thương bệnh binh thức giấc bật dậy xầm xì: “Việt Cộng pháo kích!”. Hình như tiếng pháo đầu hướng cầu 14, trại Mai Hắc Đế, hay trung tâm huấn luyện sư đoàn gì đó.

Ở xứ cao nguyên này, chuyện Việt Cộng pháo kích không còn là lạ. Một vài anh thương bệnh binh nặng tiếp tục ngả lưng tìm giấc ngủ. Tôi đếm xem lần này Việt Cộng pháo bao nhiêu trái để sáng mai ra câu lạc bộ uống café có “số liệu” tán dóc.

Pháo vẫn nổ, tiếng pháo ngày càng nghe gần và dồn dập hơn, tôi không còn đếm nổi nữa, linh cảm đây là điều bất thường. Ngoài sân, y tá, lính cơ hữu của Quân Y Viện lảng vảng chạy tới lui. Trong phòng, không còn một ai có thể yên tâm nằm tiếp, mọi người tụ tập ngoài sân theo từng nhóm nghe ngóng tình hình. Tiếng súng cá nhân bắt đầu nổ đủ mọi hướng, tiếng AK nghe rõ mồn một.

Chắc là Việt Cộng tấn công Ban Mê Thuột thiệt rồi. Hèn chi mấy ngày nay, chiều nào tôi và Thiếu Úy Tịnh bên Trung Đoàn 53 nằm cùng phòng, ra phi trường Phụng Dực đón máy bay về phép nghỉ 29 ngày tái khám có đi được đâu! Không phải chúng tôi mà nhiều người nữa, vợ con sĩ quan cũng kẹt lại từ mấy ngày nay. Người ta đồn nhau, Việt Cộng sắp đánh Ban Mê Thuột nên họ cố gắng đưa gia đình về Sài Gòn trước.

Những chiếc máy bay vận tải C130 bay ngang qua bầu trời phi trường mà có chiếc nào hạ cánh, cứ bay thẳng theo hướng Pleiku – nơi đặt Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn II – lúc này đang chịu áp lực nặng nề của Việt Cộng. Quốc lộ 14 nối với Ban Mê Thuột và QL 19 về Quy Nhơn đã bị cắt đứt.

Trời đã tờ mờ sáng. Súng nổ càng gần và nhiều hơn, lan dần vào trung tâm thị xã. Anh em thương bệnh binh thức dậy hết, không ai bảo ai, mọi người thu xếp đồ đạc cá nhân gọn gàng, người thì thay đồ trận, mang lon lá bàng hoang, người vẫn còn mặc áo quần bệnh viện. Một vài sĩ quan trong Quân Y Viện bàn cử người sang Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn 23 lãnh súng đạn về trang bị cho anh em, nhưng không được tán thành vì sức khỏe anh em không còn ai đủ sức chiến đấu.

Không khí thật nặng nề. Trên trời bắt đầu nghe tiếng máy bay chiến đấu gầm hú. Phía bên Bộ Tư lệnh Sư Đoàn, người ta nghe tiếng xe tăng, có lẽ của mấy chiếc M113 đang bảo vệ vòng ngoài, lâu lâu cũng vang lên một vài tràng đại liên làm không khí chiến trận càng nặng nề thêm. Câu lạc bộ, nơi mỗi sáng sĩ quan thương bệnh binh tụi tôi thường ra uống café, sáng nay đóng cửa im lìm.

Căn phòng cạnh Câu lạc bộ, chẳng chịt dây kẽm gai, nơi đang giam viên Thiếu Úy Trinh Sát Việt Cộng bị thương, bị Trung Đoàn 53 bắt sống được trong một cuộc hành quân cách đây hơn 10 ngày lặng lẽ hơn mọi bữa. Hình như nhân viên y tá và lính cơ hữu của Quân Y Viện vắng dần, họ chạy về nhà lo gia đình. Thiếu Tá Chỉ Huy Trưởng Quân Y Viện và bác sĩ điều trị bên Quân Y Viện Tăng Cường này cũng không thấy ai đến.

Anh em thương bệnh binh chúng tôi bắt đầu lo cho số phận chính mình. Có một vài người ở tại Ban Mê Thuột đang tìm cách về nhà, số còn lại như tôi và Tịnh đều là người ở xa chưa biết tính sao! Lính Sư Đoàn thường là dân tứ xứ, nhất là sĩ quan. Giờ muốn về đơn vị cũng không biết đơn vị đang ở đâu? và đi bằng phương tiện gì? Làm sao đây? Ra ngoài lúc này thật khó và nguy hiểm, không khéo ăn đạn như chơi.

Quân Y Viện giờ không còn ai quản lý. Một vài anh bị thương ở chân, khắp khểnh chống nạng, âm thầm theo lối mòn tìm đường qua bệnh viện dân y nằm kế bên. Tôi nhủ Tịnh: “Chắc phải đi thôi!”. Hai thằng thay đồ thương bệnh binh bằng bộ đồ Civil. Cũng may nhờ lần lãnh lương “rấp ben” tháng trước, tôi ra phố may bộ đồ Civil để dành đi phép 29 ngày mà nay có mặc. Hai thằng theo lối nhỏ, bước qua hàng rào dây kẽm gai đã bị đập thấp xuống vào khuôn viên bệnh viện dân y.

Súng nổ nhiều hơn và khắp thị xã. Tiếng bom và đạn pháo quá gần làm rung chuyển và vỡ cửa kính trong bệnh viện. Mọi người chen chúc nhau trong phòng giải phẫu để tránh bom và đạn pháo, vì đây là căn phòng chắc chắn và kiên cố nhất. Từ bên ngoài, hướng về phía suối Hưng Đạo, một người đàn bà, không hiểu sao lại trần truồng, không mảnh quần áo che thân, một tay bế đứa con còn nhỏ, một tay ráng ém vào bụng dường như đã bị thương, hốt hải cố chạy vào bệnh viện. Không biết lúc đó có còn ai lo cho chị nữa không!

Bên kia đường, chệch về phía ngoài Dinh Bảo Đại, đường vào cổng chính Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn bắt đầu có giao tranh. Một vài binh sĩ từ Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn chạy qua nói với nhau: Xe tăng Việt Cộng đã tràn vào thị xã, bây giờ chỉ còn Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn, Tiểu Khu, Phi Trường L. 19 và Phi Trường Phụng Dực còn đang cầm cự.

Từ ngày mất Phước Long, người ta nghĩ Việt Cộng có thể đánh Pleiku, Kontum, vì nó xa xôi, tiếp giáp với Đắk Tô, Tân Cảnh và những vùng họ chiếm đóng trước đó, chứ không ai nghĩ Việt Cộng sẽ đánh Ban Mê Thuột, vì địa hình cao nguyên Đắk Lắk tương đối bằng phẳng, trống trải, khó tập trung quân. Những trận pháo kích vào Pleiku, vào Bộ Tư Lệnh Quân Đoàn II, cắt đứt quốc lộ 14, quốc lộ 19 làm người ta càng tin như vậy. Cho nên Ban Mê Thuột hầu như đã bị bỏ trống. Mặc dù ở đây là Bộ Chỉ Huy và Hậu Cứ của Sư Đoàn 23, nhưng chỉ toàn lính cơ hữu, còn lại là Cảnh Sát Dã Chiến, Địa Phương Quân, Nghĩa Quân. Việt Cộng dễ dàng chiếm Ban Mê Thuột là do vậy.

Nếu không bị thương trong một lần nhảy toán hồi cuối năm 74, chưa chắc giờ này tôi có mặt ở đây. Có lẽ tôi đã theo Tiểu Đoàn hành quân hay đóng ở nơi nào đó bảo vệ Pleiku. Tất cả 3 Tiểu Đoàn của Trung Đoàn 45 đều có mặt hết trên đó. Ngày ra trường, tôi về làm Trung Đội Trưởng Bộ Binh, dù không thuộc loại “ba-gai”, nhưng không hiểu sao cấp trên lại chuyển tôi về làm

Trung Đội Trưởng Biệt Kích của Tiểu Đoàn. Trung Đội có 3 toán, mỗi toán có 7 người. Tôi chưa hề học qua cách nhảy trực thăng, không được trang bị như lính nhảy toán chuyên nghiệp, ấy vậy mà cũng đã từng nhảy vào mật khu ở Quảng Đức, Đắk Lắk.

Lần gần đây nhất, sau khi trực thăng thả xuống một vùng rừng núi phía Tây Đắk Lắk, cách quận lỵ Buôn Hồ mấy chục cây số, trên đường di chuyển, toán của tôi lọt vào ổ phục kích của Việt Cộng. Hai binh sĩ tử trận ngay tại chỗ, một người mất tích. Tôi bị thương ở cánh tay, chiếc máy PRC.25 bị hư không thể liên lạc với đơn vị. Toán còn lại 4 người lần mò theo hướng Đông, băng rừng vượt suối, phải mất 2 ngày mới về tới Chi Khu Buôn Hồ trình diện. Sau đó tôi được chuyển đến Quân Y Viện Ban Mê Thuột điều trị cho tới bây giờ.

Trời đã xế trưa, bệnh viện càng lúc càng đông, người dân ở khu vực chiến sự gần đó ùn ùn kéo vào lánh nạn chen chúc ngồi, nằm dày đặc cả hành lang. Người ta thấy bóng dáng một vài bộ đội Việt Cộng ẩn hiện đôi chỗ trong bệnh viện. Vậy là Việt Cộng đã vào tới bệnh viện rồi! Họ sẽ lấy đây làm bàn đạp để tấn công vào Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn. Trước sau gì nơi đây cũng sẽ là trận địa của bom pháo, chắc chắn không tránh khỏi. Mọi người lo lắng làm sao thoát khỏi nơi đây?

Một nhóm thanh niên kéo nhau mở đường định chạy thẳng về phía suối Đốc Học. Khi mọi người nối đuôi nhau ra vừa đến cổng bệnh viện, một trái B40 từ ngoài bắn vào nổ tung ngay trước cổng, cả dòng người dội ngược trở vào bỏ lại ngoài sân 3, 4 xác người nằm quần quai bên vũng máu. Không khí căng thẳng cao độ. Nhiều người la lên: “Chết dân rồi!”, đâu đó có người lớn tiếng đề nghị: “Làm sao liên lạc với mấy ông đừng bắn, để cho dân chạy ra khỏi chỗ này chứ không thì chết hết.”

Ngoài kia súng vẫn nổ, nhất là bên Bộ Tư Lệnh càng lúc nghe càng ác liệt hơn, máy bay phản lực đang bỏ bom phía dinh Bảo Đại. Áp lực chiến sự chung quanh bệnh viện thật nặng nề. Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, ai đó đã liên lạc được với chỉ huy bộ đội cho phép người dân thoát khỏi bệnh viện. Mọi người nhốn nháo, nôn nóng nhưng không ai dám chịu mở đường chạy trước. Một người cẩn thận vào lấy chiếc drap giường màu trắng, buộc vào cây sào dài đưa lên cao, quơ qua, quơ lại từ từ bước ra thăm dò. Thấy không có động tĩnh gì, mọi người mới yên tâm ùn ùn kéo nhau chạy về suối Đốc Học.

Giống như những chiếc lá trôi theo dòng nước, Tôi và Tịnh cuốn theo dòng người đang hối hả chạy phía trước. Họ tới đâu chúng tôi theo đó. Hai đứa bước vào một nhà thờ, lúc này cũng đang chật kín người. Tôi ngồi nghỉ mệt cạnh bà cụ tay đang lần hạt, ngược nhìn lên cung thánh nơi đặt tượng Chúa, thành kính lâm râm nguyện cầu. Tôi mở chiếc bóp kiểm tra lại tiền, bỏ đi những giấy tờ không cần thiết và giữ lại tấm hình của Th., người bạn gái quen hồi đi chiến dịch.

Chiếc áo Jacket của quân đội Mỹ tôi đang cầm trên tay, mua ở khu Diệp Kính, Pleiku, lúc về dưỡng quân ở Hàm Rồng năm ngoái, giờ cảm thấy mang theo bên người không còn thích hợp nữa. Bỏ thì uổng, tôi đặt chiếc áo bên cạnh bà cụ vừa đọc kinh xong và nói: “Bác lấy chiếc áo này để dành mặc, ấm lắm bác.” Bà quay sang nhìn tôi với ánh mắt ái ngại: “Cậu vứt đâu thì vứt, tôi không lấy đâu!”. Tôi máng chiếc áo lên thành ghế rồi ngồi dựa lưng vào. Trong lòng cảm thấy buồn buồn vì chiếc áo mình yêu thích đã từng theo chân đi khắp chiến trường giờ đành bị bỏ lại một cách hất hủi.

Chiều xuống dần, nhiều người chuyển hướng về chùa Khải Đoan. Những người ở lại trong nhà thờ bây giờ phần lớn là giáo dân địa phương. Tôi lặng lẽ đứng dậy bước ra ngoài, nhủ Tịnh: “Đi thôi!” rồi hai thằng hối hả chạy theo mọi người về phía chùa.

Vào đến chùa, cảm giác thấy bình an hơn. Trong khuôn viên rộng lớn của chùa không biết bao nhiêu là người: bà con nhà ở gần vùng chiến sự đi lánh bom đạn, gia đình binh sĩ trong những Khu Gia Bình không còn chỗ ở và cả những thằng lính ăn mặc giống dân thường, tứ cố vô thân như tụi tôi... Nhà chùa lúc này đang phát cơm từ thiện. Một ngày không có chút gì trong bụng, giờ được cầm trên tay bát cơm với ít nước tương thấy quý làm sao! Hai thằng đứng ăn và nhìn về phía Bộ Tư Lệnh Sư Đoàn, hình như ở đó chiến sự vẫn còn đang tiếp diễn, tiếng pháo nổ, những cột khói đen đang cuồn cuộn bốc lên cao kín cả một góc trời.

oOo

Ngày thứ hai, súng nổ ít hơn và xa dần. Người ta cũng còn nghe tiếng pháo và bom, nhưng ở ngoài phi trường Phụng Dực, phía quốc lộ 21 đường đi Phước An... còn trong thị xã, hình như bộ đội đã làm chủ tình hình. Những toán nhỏ bộ đội mang súng AK ung dung đi lại trong phố trông rất thản nhiên. Lâu lâu, có chiếc xe Jeep nhà binh cắm cờ xanh đỏ sao vàng chạy chậm rãi trên phố, oang oang phát loa thông báo gì đó.

Trong chùa, một vài nhóm tụ nhau bên những chiếc Radio theo dõi tin tức. Có người phấn khởi nói, nghe Đài Phát Thanh Sài Gòn, Tổng Thống Thiệu đang cho quân về giải tỏa Ban Mê Thuột. Có người bi quan hơn khi nghe đài BBC nói về tình hình chiến sự, những trận pháo kích, những trận đánh nhằm cắt đứt quốc lộ 1 và quốc lộ 19 hòng cô lập Quảng Trị, Huế đang xảy ra ngoài vùng I và Pleiku, Kontum ở vùng II.

Lúc này tâm trạng chúng tôi thật rối bời. Tôi và Tịnh bàn nhau kiếm đường trốn khỏi Ban Mê Thuột. Nhưng làm sao ra khỏi đây? Đường phố vắng vẻ, chợ búa, quán xá đều đóng cửa. Ngoài đường chỉ toàn là bộ đội. Ra đường lúc này sẽ bị bắt ngay. Mà ở lại đây biết tới chừng nào, tương lai rồi sẽ ra sao? Khuôn viên chùa giờ đây như một cái rọ người, mọi việc ra vào đều qua sự kiểm soát.

Cuối buổi chiều, mọi người bất ngờ được lệnh: Tất cả đàn ông, thanh niên phải ra tập trung trước cổng chùa. Sau nhiều lần nghe loa phóng thanh thúc giục, tôi và Tịnh cũng lần lượt bước ra với tâm trạng đầy lo lắng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Một khối người đang lặng lẽ chen chúc, xếp thành hàng dài dọc con đường Phan Bội Châu. Không ai biết trong số họ là ai, có thể là dân thường, có thể là lính như tụi tôi... Một vài bộ đội cặp súng AK qua qua, lại lại la lối yêu cầu giữ gìn trật tự.

Từ lúc chạy khỏi Quân Y Viện, tôi và Tịnh cố gắng lúc nào cũng ở cạnh nhau như đã từng căn dặn. Tôi biết Tịnh khi hai đứa bị thương đưa về nằm chung phòng. Tôi khóa 4/72 còn Tịnh sau tôi 4 khóa. Trong cuộc đời, những lúc khó khăn, cô độc như thế này mới thấy tình bạn thật sự khắng khít và là chỗ dựa của nhau. Lúc này, đoàn người bắt đầu di chuyển ra ngoài ngoài ô phía Tây thị xã. Những bước chân nặng nề, vô định. Hai bên đường, người ta hé cửa tò mò nhìn ra theo dõi.

Ra khỏi thị xã, qua bãi đất trống gần khu nghĩa trang, mọi người được lệnh dừng lại, ngồi xuống. Tất cả tập trung thành từng khối khoảng 20 người, hướng về cùng một phía. Bầu trời chiều rạng đỏ ẩn sau dãy núi, lóe lên những tia nắng yếu ớt báo hiệu trời sắp sập tối. Một vài bộ đội Việt Cộng mang những cuộn dây điện bọc nhựa còn mới nguyên từ trong phố ra chất đống dưới gốc cây trước mặt.

Nhìn đống dây điện tôi thầm nhủ: Chắc mấy cha này chuẩn bị bày trò chiếu phim tuyên truyền gì đây. Nghĩ vậy, tôi có phần nhẹ trong đầu, bớt căng thẳng. Nhưng trời đã tối rồi mà

không thấy họ động tĩnh gì, chiếu phim thì giờ này phải có máy móc, phong màn? Tôi hơi phân vân. Đến khi bộ đội Việt Cộng cầm cuộn dây điện đến từng nhóm kêu mọi người đưa tay lên thì tôi mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Họ lấy dây điện buộc tay người này sang tay người khác thành một dục dài như râu cá. Tôi chán nản thở dài, vậy là hết rồi!

Sau khi nghe phổ biến một số quy định, tất cả được lệnh đứng lên và di chuyển theo từng nhóm, nối đuôi nhau thành một hàng dài, lặng lẽ băng qua nghĩa trang hướng về phía Tây. Thời gian này là cuối tháng Giêng âm lịch nên trời tối đen như mực, đã vậy đường lại gập ghềnh nên nhiều người bị té. Tôi là lính, từng băng rừng vượt suối trong đêm tối, chuyện đi như thế này cũng là bình thường. Có điều, sợi dây điện cột nối tay nhau lúc chiều, bắt buộc mọi người phải đi cùng một tốc độ, làm cảm thấy hơi khó chịu. Trời tối, đường quanh co, nếu không phải là dân địa phương, đồ ai xác định được đang ở chỗ nào, chỉ biết nơi mình đi qua, hai bên là nương rẫy, đồn điền.

Khi đến khu vườn cà phê rộng lớn, mọi người được phép dừng lại ngồi nghỉ. Dù tối trời nhìn không rõ lắm, nhưng cũng thấy được phía trong là căn nhà bằng gỗ lợp tole bề thế, cạnh khoảng sân rộng là chiếc máy cày. Có lẽ cơ ngơi của một người giàu có nào đây.

Giữa đêm khuya vắng lặng, bỗng từ trong nhà vang lên: “Khát nước quá! Tại sao tụi mày không cho tao nước? Giết tao đi!”. Đáp lại tiếng kêu gào là tiếng quát to bằng giọng Bắc: “Câm mồm, bắn vỡ sọ bây giờ”, theo sau là âm thanh lên đạn khô khan rộn người, nhưng có lẽ chỉ nhằm hăm dọa. Một ai đó trong hàng – chắc là lính – nói nhỏ như người biết rành: “Giống giọng Trung Tá Ân quá!”, người khác cãi lại: “Không phải đâu!”. Tôi không biết nhiều về chỉ huy cấp trên của mình, nên chẳng biết họ là ai, nhưng rõ ràng trong nhà đang giam những sĩ quan cấp cao bị bắt, trong đó có người bị thương.

Dòng người tiếp tục đi, lúc này chuyển hướng ra đường lớn. Nói đường lớn thật ra cũng chỉ là đường đất, nhưng rộng hơn vì xe hơi có thể chạy được, có vẻ trước đây là đường của dân xe be vào rừng khai thác gỗ. Trời tháng này khô hanh, nên hai bên đường dấu xe qua lại hằn sâu tạo thành lớp bụi dày. Một vài chiếc Molotova trùm kín bạt, hắt ánh đèn lờ mờ dưới gầm, chậm rãi chạy về hướng thị xã. Mỗi lần như vậy, lớp bụi trên đường lại bay lên mù mịt, làm ai nấy tóc tai, mặt mũi phủ đầy một màu bạc trắng. Hai bên đường bây giờ không còn thấy nương rẫy nữa mà là rừng, tôi đoán chắc mình đã đi khá xa. Có người đi không nổi, ngã quy làm dừng bước cả đoàn, lúc đó, người ta lại nghe tiếng bộ đội hét to thúc giục: “Khẩn trương lên!”. Và đoàn người tiếp tục đi...

oOo

Tôi thức dậy mà không nhớ mình đến đây vào lúc nào. Mở mắt ra, thấy chung quanh là một rừng tre với những bụi tre cao to, tàn rất rộng. Đoàn người khi hôm đi suốt đêm thấm mệt còn nằm lãn lóc, ngổn ngang trên lớp lá tre khô. Tiếng chim hót sớm mai giữa rừng tạo cảm giác yên bình chưa được bao lâu thì mọi người bị kêu tập trung để nghe một số quy định, như cấm đốt lửa, khi có máy bay phải làm gì, nhất là không được tự ý ra khỏi khu vực. Nói thì nói vậy, tới đây rồi, dường như Việt Cộng chẳng còn sợ ai bỏ trốn. Việc họ đã cảnh báo ngoài kia là những bãi mìn (hư thực chưa biết) cũng đủ tạo thành lớp hàng rào vô hình, yên tâm nốt tất cả mọi người ở lại đây một cách chắc chắn.

Mặt trời lên cao dần, cán bộ Việt Cộng đến giục mọi người ngồi ổn định trở lại theo từng nhóm cũ. Một người có vẻ là cấp lớn, thắt lưng đeo súng ngắn, nét mặt lạnh lùng chỉ tay ra khoảng đất trống kế bên, vừa nói: “Trong đây ai là sĩ quan, binh lính, nhân viên nguy quân, nguy quyền

Sài Gòn, đứng dậy bước qua bên này.” Tim tôi bắt đầu đập mạnh, nhưng cố làm bình tĩnh. Tôi đảo mắt nhìn quanh xem có ai đứng lên không. Dọc đường đến đây, tôi và Tịnh đã cùng to nhỏ dấn dò, nhất định không khai mình là lính, để tìm cơ hội trốn thoát. Tuy tôi biết lúc này mà lọt vào tay Việt Cộng, nếu không chết thì cũng sẽ trở thành thân tàn ma dại.

Hồi cuối năm 1973, lúc đang đóng quân ở Eo Gió (Kon Tum) theo lệnh ngừng bắn tại chỗ của hiệp định Paris, Việt Cộng bất ngờ dẫn ra bàn giao cho tôi năm quân nhân Việt Nam Cộng Hòa bị bắt làm tù binh ở chiến trường nào đó. Liên tưởng đến bộ dạng tàn tạ, xanh xao, chỉ còn xương với da, bước đi không nổi của năm người lính lúc bấy giờ khiến tôi rùng mình, họ là lính mà còn như vậy, thì sĩ quan sẽ bị đối xử như thế nào! Tôi càng quyết tâm ngồi im.

Trong khi chờ đợi, viên cán bộ chậm rãi bước quanh một vòng rồi lớn tiếng nhắc lại lần nữa, vừa liếc mắt nhìn xuống thăm dò. Mặc dù hơi lo, nhưng tôi có phần tự tin về vai đang đóng của mình. Nhờ thời gian dài nằm bệnh viện với mấy lần nghỉ 29 ngày tái khám ở nhà, gương mặt tôi đã phai nhạt bớt nét già dặn, đen đúa của người lính ngoài chiến trận. Hơn thế nữa, tôi còn có vẻ “trắng da dài tóc”, trông giống thư sinh và trẻ hơn cái tuổi 23 của mình, vì vậy mà phần nào yên tâm, hy vọng tránh được sự chú ý của Việt Cộng.

Sau nhiều lần nhắc nhở, không thấy ai trong số người ngồi đây tự bước ra ngoài như yêu cầu, họ tiếp tục bước sang làm việc với nhóm khác. Thấy mấy cán bộ Việt Cộng đi rồi, trong bụng tôi mừng thầm: Mình đã thoát! Nhưng khi nhìn lại, tôi và mọi người vẫn còn bị giam lỏng trong khu rừng này, tôi hiểu rằng chỉ khi nào bước ra khỏi đây mới thật sự gọi là thoát.

Buổi chiều, tất cả được lệnh tập trung lần nữa. Lần này đi với mấy cán bộ Việt Cộng là ba người mặc đồ lính Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Đến trước mặt, họ chỉ vào chúng tôi, rồi nói với ba người lính: “Các anh biết ai trong số người ngồi đây là lính, chỉ ra các anh sẽ được Cách Mạng khoan hồng”. Tôi tá hỏa khi ngược lên nhìn thấy thằng Năm – thằng lính cũ, lúc tôi mới ra trường về nắm Trung Đội Trưởng – đang đứng trước mặt.

Thấy tôi, ánh mắt nó tránh sang chỗ khác. Tôi cũng làm bộ lơ đi, nhưng sao tim tôi cứ như trống đập liên hồi. Vừa sợ lại vừa phân vân, xui rủi sao thằng Năm lại có mặt ở đây lúc này? Tôi lén liếc lên nhìn một lần nữa, xem có phải là nó? Đúng rồi, thằng Năm! Liệu nó có lời tôi ra để đổi lấy lời hứa sẽ được khoan hồng của Việt Cộng? Sinh mạng tôi bây giờ hoàn toàn nằm trong tay thằng Năm, chỉ cần nó đưa tay về phía tôi thì cuộc đời tôi chắc chắn sẽ rẽ vào con đường hàm tử tối, không biết sống chết thế nào.

Dù biết nó đã thấy tôi, nhưng sao tôi cứ muốn rút đầu xuống thật thấp để tránh nó, cho nó khỏi nhìn thấy tôi, nhưng không dám vì như vậy người ta sẽ biết. Tôi chỉ còn biết cầu trời thương tình cho nó đừng nhớ đến tôi nữa. Không khí giờ đây thật nặng nề, mỗi phút giây trôi qua như dài vô tận. Khi viên cán bộ Việt Cộng đợi một hồi lâu mà không thấy ba người lính nói gì, liền hỏi: “Các anh có biết ai không?” thì cả ba trả lời: “Dạ không” cùng một lúc. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa vội mừng, vì không biết họ sẽ còn giữ chiêu gì nữa không. Viên cán bộ nấn ná như còn hoài nghi điều gì, quét ánh mắt soi mói đến từng người trước khi ra lệnh cho thằng Năm và hai người lính rời đi.

Nhìn thằng Năm với hai người lính bước lùi thúi phía trước họng súng của viên cán bộ mà thấy thương làm sao! Giá như có phép màu nào cho họ thoát được khỏi chỗ này thì có gì bằng! Tôi cầu mong nó được nhiều may mắn trong những ngày sắp tới. Cám ơn mày thật nhiều nghe Năm. Nếu lúc này mày nghe được, mày sẽ nghe tao nói ngàn lời cám ơn mày, cám ơn tình

cảm “thầy trò”, huynh đệ chi binh, và nhất là cảm ơn tấm lòng cao cả: Không bán đứng đồng đội để mưu cầu lợi ích riêng của mày.

Chiều tối. Cán bộ bộ đội đến từng nhóm thông báo: Tất cả mọi người được phép trở về nhà. Tiếng vỗ tay vang lên reo mừng. Vậy là được tự do thật sự rồi, trong lòng tôi hân hoan, vui không thể tả. Mọi người thoát ra khỏi rừng tre không khác nào đàn ong vỡ tổ. Tôi và Tịnh bước đi hối hả như muốn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Con đường về lại Ban Mê Thuật cảm thấy thật gần, hai thằng đi như bay mà không hề biết mệt.../.

Võ Như Quốc

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnWmoL1g4wqVB5Yy-Zf56nKut7RqCMxmjPJd6wEv%3D6bPig%40mail.gmail.com>.

www.vietnamvanhien.org

